

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 203/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrom Starinským, advokátom, Panenská 13, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-15C/112/2002 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. januára 2025 opakovane domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v označenom konaní. Žiada priznať mu primerané finančné zadost'učinenie, a to 30 000 eur z titulu majetkovej ujmy a 35 000 eur z titulu porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.
2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a predchádzajúcich ústavných sťažností sťažovateľa vyplýva, že spolu s ďalšími príbuznými podal 31. decembra 2000 na Okresnom súde Bratislava IV žalobu o určenie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti a zapltenie podielu z nájomného. Vec bola 19. júla 2002 postúpená Okresnému súdu Bratislava I, kde bola vedená pod sp. zn. 15C/112/2002.
3. Ústavný súd už v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa (spolu s ďalším sťažovateľom) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15C/112/2002 rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 203/2013 z 3. júla 2013 (ďalej len „prvý nález“), v ktorom vyslovil porušenie uvedených základných práv sťažovateľov, prikázal okresnému súdu konať

bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie každému 3 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia. Prvý nález nadobudol právoplatnosť 26. augusta 2013.

4. Na základe ďalšej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 242/2019 z 10. septembra 2019 (ďalej len „druhý nález“) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15C/112/2002 a priznal mu primerané finančné zadostučinenie 3 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia. Druhý nález nadobudol právoplatnosť 26. septembra 2019.

5. Vo veci sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom z 3. júla 2020, ktorým bola žaloba zamietnutá. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5Co/64/2021-464 z 23. apríla 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 13. januára 2025 (v deň podania tejto ústavnej sťažnosti, pozn.) dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľ odvodňuje tým, že napadnuté konanie trvá už 24 rokov. Od vydania rozsudku okresného súdu po rozhodnutie krajského súdu uplynuli 4 roky. Vzhľadom „na procesné vady“ musel sťažovateľ podať dovolanie, čo sú následne prietahy v jeho veci. Sťažovateľ uvádza, že ide o právne zložitú vec, avšak súd sa k jej riešeniu za prvých 11 rokov ani nedostal. Ani správanie sťažovateľa nemalo vplyv na prietahy v napadnutom konaní. Súd prvej inštancie svojím postupom oslabuje sťažovateľovi možnosť preukázať žalovaný stav veci. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že počas zdĺhavého súdneho konania postupne zomreli svedkovia, najstarší rodinní príslušníci, ktorí mali byť účastní vykonania spoluinvestorstva výstavby domu. Prietahy v konaní využili odporcovia, ktorí predmetnú nehnuteľnosť predali. Predlžovanie uvedeného súdneho sporu spôsobuje sťažovateľovi stav právnej neistoty, čím mu vznikla majetková a nemajetková ujma, ktoré žiada uhradiť od vinníka formou primeraného finančného zadostučinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania ústi do jeho povinnosti rešpektovať sťažovateľovu dispozíciu predmetom konania (napr. III. ÚS 446/2024). Na druhej strane predpokladom takto postulovanej povinnosti musí byť návrh na začatie konania, ktorý je z hľadiska jeho obsahu súladný a harmonický a netrpí vnútornými rozpormi.

9. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ na jednej strane v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta prietahy v označenom napadnutom konaní, ako aj v odvolacom konaní na krajskom súde, no na strane druhej do petitórnej časti ústavnej sťažnosti pojal za zásah porušujúci jeho označené práva (iba) celé napadnuté konanie mestského súdu vrátane jeho úseku po podaní dovolania.

10. Ústavný súd vzal za rozsah sťažovateľovho návrhu na začatie konania, ktorý je preň podľa § 45 zákona o ústavnom súde záväzný, len namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru celé konanie mestského (okresného) súdu tak, ako to je uvedené v petitórnej časti ústavnej sťažnosti.

11. V súvislosti s takto vymedzeným posudzovaním postupu mestského súdu ústavný súd konštatuje, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie uplatneného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). Uvedená prax súvisí s podstatou uplatnených práv, ktorých cieľom je ochrana pred právnou neistotou vyvolanou nerozhodnutím spornej veci. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že pod pojmom trvajúce súdne konanie je potrebné v zásade rozumieť konanie od jeho začatia do jeho právoplatného meritórneho skončenia. Právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia nastáva nastolenie právnej istoty sťažovateľa vo veci samej (napr. III. ÚS 41/2024).

12. Proti namietanému postupu mestského súdu v období do právoplatnosti druhého nálezu (bod 4) je sťažnosť sťažovateľa neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Sťažnosť je neprípustná, keďže o prietahoch v konaní mestského súdu (predtým okresného súdu) za toto obdobie bolo už právoplatne rozhodnuté uvedeným druhým nálezhom.

13. Ústavný súd ďalej v súčinnosti s mestským súdom zistil, že napadnuté konanie bolo už právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu z 3. júla 2020. Ten v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. septembra 2024, teda pred doručením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu. Napadnuté konanie vo veci samej bolo ku dňu uplatnenia ústavnej sťažnosti právoplatne ukončené, čo znamená, že v danom prípade už bol nastolený stav právnej istoty. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť vo zvyšnej časti (t. j. v časti po právoplatnosti druhého nálezu) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. V súvislosti s namietaným postupom mestského súdu po podaní dovolania proti rozsudku krajského súdu ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že priebeh konania o sťažovateľovom dovolaní nesignalizuje nečinnosť, na základe ktorej by bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom uplatnených práv. Sťažovateľ podal dovolanie na mestskom súde 13. januára 2025, teda v rovnaký deň, keď podal túto ústavnú sťažnosť na ústavnom súde.

V prípade skutočne trvajúcej nečinnosti mestského súdu v ďalšom priebehu konania osťažovateľovom dovolaní sa sťažovateľ môže obrátiť na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu